

[Bertel Haarder]

de mål, som vi er enige om, nemlig den fulde beskæftigelse og et reduceret underskud over for udlandet.

Derfor må jeg sige til hr. Camre: ja men vores forslag går ikke ud på, at vi skal spare os til løsning af landets problemer. Vi foreslår ikke engang, at man på kort sigt skal dæmpe den samlede efterspørgsel. Vi siger, der skal ske en overførsel af forbrug fra det offentligt finansierede forbrug til privatfinansierede investeringer og privatfinansieret forbrug.

Det er den overførsel, vi vil have foretaget, uden at man dæmper den samlede efterspørgsel. Forbedringen for statens finanser fremkommer efter vore planer ved, at der sker det, man kan kalde en positiv finansreaktion på det spark fremad, som vi vil give erhvervslivet. Det er det, der er strategien. Vi vil ikke stramme os til løsning af landets problemer; vi vil foretage en overførsel fra offentligt finansieret forbrug til især private investeringer. Den meromsætning i den private sektor, vi dér får, giver flere penge i statens kasse og afløser derved en dårlig cirkel med en god cirkel.

Det er den politik, vi beder regeringen tage stilling til, og ikke de strammeforslag og andet, som regeringen selvfølgelig med god grund kan ryste på hovedet ad, fordi de ikke hjælper i den akutte situation. Det er det, vi opfordrer regeringen til at tage stilling til. Det er regeringen, der siger nej til denne strategi, som er den eneste, der kan trække os ud af situationen. Det er ikke os, der siger nej til regeringen.

Det glæder mig, at der i hr. Camres indlæg ikke var ét ord, som talte imod en sådan strategi. Tværtimod må man sige, det var konklusionen på hans indlæg, at eftersom man ikke kunne gøre de ting, han nævnte, var der kun det tilbage, som bl. a. venstre og de konservative har foreslået.

Hvorfor siger man så nej til det? Og hvorfor siger forligspartierne nej til det? Det skulle debatten her i dag gerne give svar på.

Palle Simonsen (KF):

En debat som den, vi fører i dag, kan jo meget let blive en broget debat, hvor talmagien har gode vækstbetingelser. Finansministeren sagde i sin tale, at han ikke opfattede forespørgslen i dag som en venlighed over

for regeringen, og det kan jeg da godt bekræfte at den ikke er.

Men jeg vil gerne give finansministeren den venlige bemærkning, at han på glimrende vis evner at lægge røgsør ud over den situation, vi egentlig befinder os i. Vi ser i finansministerens tale en række eksempler på, hvordan man bare skal være optimistisk og tro, at problemerne løses, og senere møder vi nogle passager med alvorlige bemærkninger, der ligesom skal give indtryk af, at man godt ved, der er nogle problemer, men at vi nu bare skal tage det roligt.

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i det, som vel netop er det centrale i debatten lige i denne tid, og det er spørgsmålet om stigningen i underskuddet på statsfinanserne. Finansministeren siger i sin tale – og det er jo meget elegant – at underskuddet fra finanslovens vedtagelse til i dag er steget fra 21,1 mia kr. til 27,4 mia kr. Jeg synes nok, det hører med for sandhedens skyld, at da finanslovsforslaget blev fremsat i august sidste år, var underskuddet på 16,3 mia kr. Der er altså i virkeligheden tale om noget nær en fordobling fra august måned sidste år og til et tidspunkt i finansåret, hvor kun godt og vel fire måneder er passeret.

Hr. Bertel Haarder sagde for et øjeblik siden, at udviklingen allerede i 1980 var alvorlig, og det er vi enige i. Jeg mener også, at der meget klart kan føres beviser for, at udviklingen i dag er betydelig alvorligere, for den stigning, der fandt sted dengang, var en stigning, vi blev bekendt med, da finansåret var slut. Vi står som sagt nu, godt og vel fire måneder inde i finansåret, med næsten en fordobling, og ingen tror vel på, at vi ikke får præsenteret et betydelig større underskud, når regnskabet skal gøres op efter den 31. december 1981.

Heroverfor står regeringen så med det, jeg vil kalde den henholdende politik. Den økonomiske kriseplan, som man har besluttet med forligspartierne allerede for et år siden, kører stort set videre. Der er altså i realiteten intet svar på den øjeblikkelige mere kriseprægede situation.

Nu befinder vi os jo midt i en eksamens-tid, og i en eksamenstid gives der også årskarakterer. Hvis man skulle give årskarakter til regeringen på dette tidspunkt, ville der komme mange meget negative vurderinger, og jeg kan føje til, at jeg tror, denne regering, som